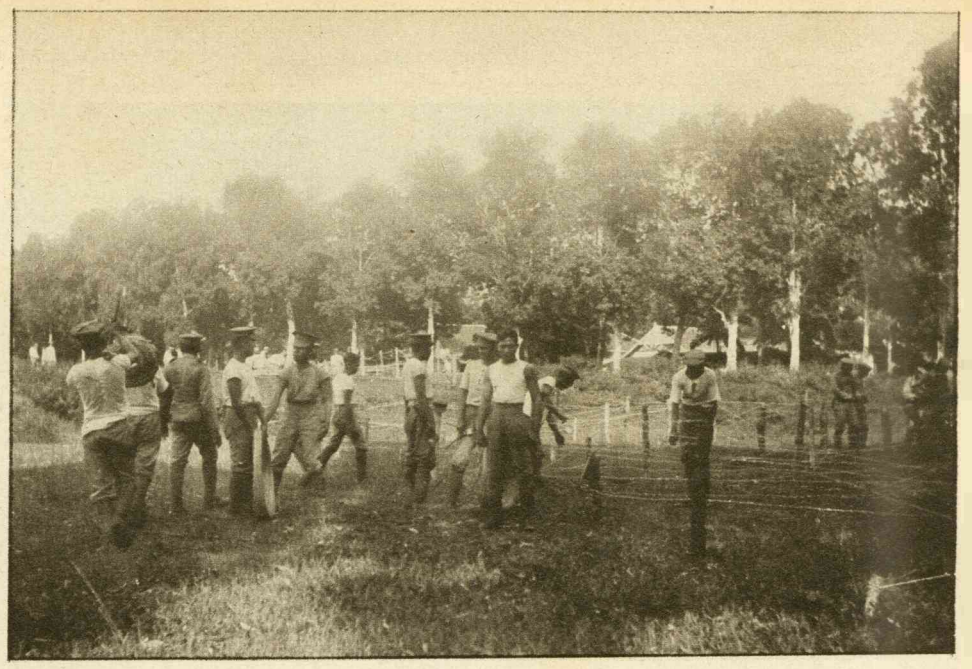

ONS LEGER IN NEDERLANDSCH-INDIË.

Op deze pagina reproduceeren wij een vijftal foto's, die ons van bevriende zijde werden toegezonden en die den arbeid van ons leger in Nederlandsch-Indië ter bescherming van onze koloniën illustreeren. Hierboven een tweetal foto's, genomen tijdens de oefeningen in het aanleggen van loopgraven door het 14e Bataljon Infanterie te Buitenzorg, onder leiding van den luitenant-kolonel H. A. Kooy. *Links:* Een overzicht van het terrein, waar de pionierarbeid verricht wordt. *Rechts:* Het aanleggen van de ijzerdraadversperring vóór de loopgravenlinie.

zelven aanbidt. De man, dien ik eens trouwen zal . . . . wel, dat moet een *man* zijn. Ik weet niet of je *capabel* bent om nog iets anders te doen dan alles te minachten en door het leven te gaan als een levensmoede."

„Weet je dat niet?" Er kwam een standvastige trek om zijn mond en een ongekend vuur straalde uit zijn oogen. „En als . . . . als ik je bewijs, dat ik wat kan . . : . ?"

Zij stond nu ook op en keek hem ernstig aan.

„Als," zei ze zacht, „als je mij bewees, dat . . . . misschien dan . . . ." Ze brak plotseling af en liep haastig naar binnen.

* * *

„Zeg, Daphne, je kent dien Brown wel, is 't niet, ze noemen hem altijd Dunny? Die misselijke, geblaseerde kerel, die altijd de wereld inkeek als een zieke snip? Nu, die heeft ontslag genomen uit zijn betrekking en zich als vrijwilliger aangemeld voor het leger in Frankrijk. Wat zeg je daarvan?"

„Kranig!" Daphne keerde zich haastig om; haar stem beefde bij dit enkele woord, doch haar broeder bemerkte dit niet.

„Dat is nu wel het laatste," ging hij voort, „wat ik van dien misselijken ingebeelden kwast zou verwacht hebben. Enfin, 't zal hem in allen geval goed doen. Zijn gezwam maakte mij soms zeeziek! Jammer dat jij geen zuster van hem was, Daph. Je bent de meest onverbiddelijke berenleider voor je beminde broeders," en hij nam haar gelaat tusschen zijn handen en kuste haar hartelijk.

„Wat dacht je wel van dien kerel, toen je met hem kennismaakte?"

„Dat hij door een oordeelkundige behandeling mettertijd wel zou genezen . . . ." antwoordde het meisje en lachte zacht voor zich heen.

* * *

De eerste ontmoeting van het kleine Engelsche legertje met de Duitsche keurtroepen was vreeselijk geweest; ze hadden voor de overmacht terug moeten trekken; weliswaar, doch dat was slechts langzaam geschied; ze waren niet onder den voet geloopen, maar intact gebleven en hadden hun verbinding met hun bondgenooten kunnen handhaven. Het had echter vele bloedige offers geëischt; groot was het aantal dooden en gewonden. De dooden bleven in Frankrijk, de voor den dienst ongeschikt geworden gewonden kwamen naar Engeland terug en onder hen bevond zich Dunny.

Hij had een moeilijken tijd doorgemaakt en het ergste van alles was, dat hij, de schitterende Dunny, voor zijn leven verminkt was. Wat hielp het eigenlijk, dacht hij, dat zijn wond een gevolg was van een schitterend wapenfeit, dat tal van kameraden het leven had gered? Waarom was hij maar niet gesneuveld? Hij was nu een wrak en Daphne zou nu in hem minder dan ooit een man zien.

In een wanhopige stemming kwam hij te Southampton aan land. Hoe anders had hij zich dit voorgesteld! Hij had gehoopt terug te keeren, als de oorlog voorbij was met roem overladen en minstens als luitenant, en nu werd hij na enkele maanden als onbruikbaar teruggestuurd. Hij schudde moedeloos het hoofd, toen hij zijn bruin vermagerd gelaat in den spiegel weerkaatst zag en het kwam niet in hem op het meisje bericht te sturen, dat hij huiswaarts gekeerd was.

Dat was misschien de dapperste daad van den nieuwen Dunny, want zijn hart hunkerde naar Daphne, zooals het nimmer te voren gedaan had. Hij had evenwel uitgemaakt, dat hij, de invalide, geen recht meer had aanspraken op haar te doen gelden, of op haar gevoel te werken.

„Ik wil niet den gewonden held spelen," mompelde hij. „Ik zal mij er wel door worstelen."

Het waren droevige dagen, die eerste dagen van zijn herstel in zijns vaders huis, waarin hij tevergeefs trachtte de beeltenis van Daphne uit zijn gedachten te bannen.

Op een namiddag dat hij in een gemakkelijken rieten stoel in den tuin zat en triestig voor zich uitstaarde, kwam zijn vader met een verheugde uitdrukking op het gelaat op hem toeloopen.

„Ik kom een oude bekende bij je brengen die je verlangt te zien, mijn jongen," zei hij en liep haastig het huis in.

Dunny keek verbaasd op; daar hoorde hij achter zich het geritsel van een japon, en een zachte stem klonk hem als liefelijke muziek in de ooren: „Je komt niet naar mij, en. . . dus . . . . moet ik wel bij . . . jou komen!" Dunny wendde aangenaam verrast het hoofd om en keek in de oogen van Daphne. Het waren dezelfde lachende oogen, maar hij zag er nu iets in wat hij er nimmer te voren in gezien had.

„Bij jou . . . . komen?" stamelde hij en trachtte op te staan, doch zwakte noodzaakte hem weer te gaan zitten. „Hoe kon ik bij jou komen? Hebben ze je niet verteld, dat... dat ze mij daarginds leelijk geraakt hebben, jammer genoeg niet doodelijk, en dat ik nu nog maar een wrak ben van wat ik vroeger was?" — „O, ik wist wel, dat dàt de reden was," zei ze, terwijl ze naast hem neerknielde, met een gelukkige uitdrukking op haar sprekend gezichtje. — „Ik ken de wonderlijke wendingen van . . . . . van een jongensziel zoo goed!" Ze keek hem ondeugend aan. „Ik wist dat geen wild paard je naar me toe zou kunnen sleepen en daarom vroeg ik aan papa mij bij jou te brengen."

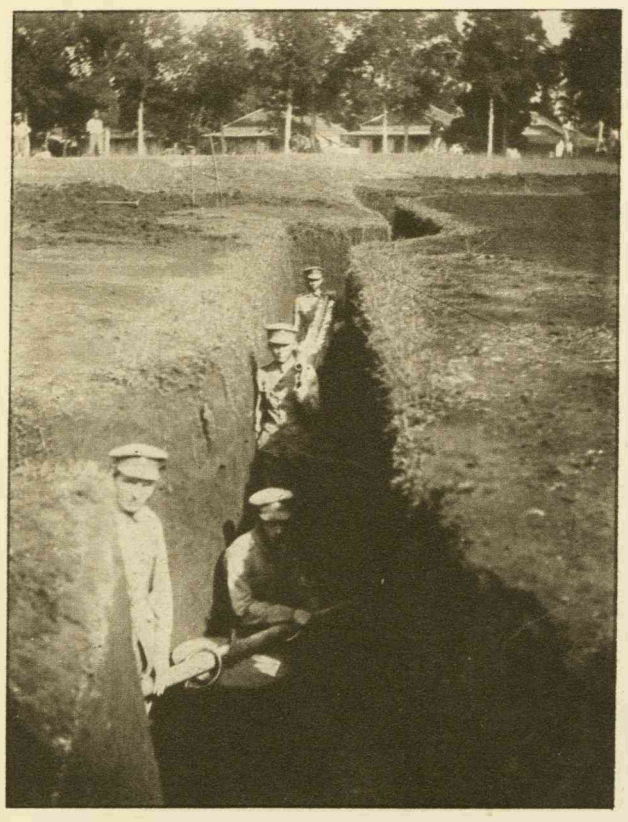
„Neen, je zoudt mij nimmer teruggezien hebben!" stemde hij uitdagend toe. „Ik mag een ezel geweest zijn, natuurlijk, dat was ik; doch ik zou nimmer getracht hebben jou te binden aan een wrak, zooals ik thans ben, daarvoor . . . . heb ik je te lief!"

„Ik wist dit allemaal," zei ze, „en daarom ben ik gekomen om mijzelf te binden."

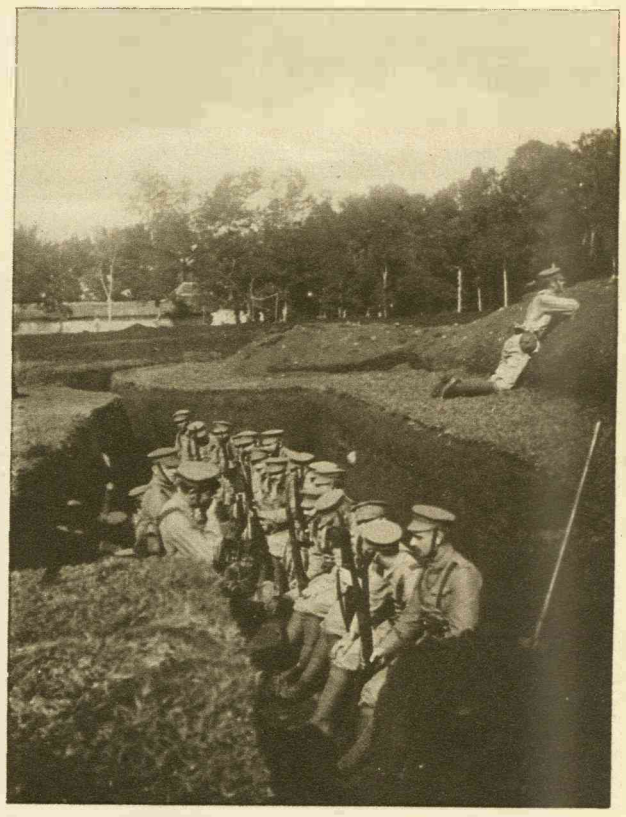
En zijn vermagerde handen in de hare nemende, ging zij voort: „ik weet niets van een wrak . . . . ik weet alleen dat je Dunny, bent . . . . en . . . . en 't is Dunny, dien . . . ik noodig heb."

ONS LEGER IN NEDERLANDSCH-INDIË.
Het overdekken van een bomvrije schuilplaats.

ONS LEGER IN NEDERLANDSCH-INDIË.
In een „gemeenschapsloopgraaf". De soep en het overige eten wordt naar de in gevecht met den vijand zijnde manschappen in de loopgraven gebracht.

ONS LEGER IN NEDERLANDSCH-INDIË.
Een afdeeling Europeesche fusiliers in een afwachtingsdekking. Eén man blijft op den uitkijk tegen den aarden wal.